

FESTA

LA GOJA

En la quietut del bosc l'hermosa goja
 confiada's contempla en el mirall
 del blau estany, i de content mig boja
 —veient sos bells cabells, sa boca roja
 ses blanques dents, de perles enfilall—
 somriu lleument, hermosament ufana
 tenyint ses albes galtes lleu rubor
 al veure's tan hermosa y tan galana...
 I acaricia amb ses mans sa suau carn blana,
 sos pits arrodonits—fets per l'amor—
 mentres, inconscientment, vòla lleugera
 sa pensa enamorada cap an ell...
 Al faune hermós de crespa cabellera
 que—dintre poe—allà dalt la eingleira
 besarà amorosit son rostre bell.

SALVADOR SOCÍAS i FORNELL.

Concurs literari de «Festa»

Desitjosos de contribuir en lo possible a desvetllar la afició a la nostra literatura i en especial al conreu de la prosa literaria, avui una mica abandonada, FESTA obra un concurs per a premiar el millor treball *en prosa*, baix les següents bases:

1.ª Els treballs no podran tenir més extensió de dos columnes del nostre periòdic.

2.ª Tots els originals enviats s'aniran publicant *per ordre de recepció* sempre que, a judici de la Redacció, siguin publicables.

3.ª No s'admetran més de *tres* originals per cada concursant.

4.ª Els treballs deurán anar acompanyats d'un butlletí (que estampem en la cuberta) on hi constarà el títol del mateix i el nom de l'autor, per *cada original*, a fi de donar-los-hi el número d'ordre corresponent.

5.ª A cada número publicarem la llista dels treballs rebuts, i avisarem solzament *els que no judiquem publicables* per a que l'autor respectiu ho sàpiga immediatament.

6.ª Desseguida comensarem la publicació dels treballs fent constar que *entra en concurs* per a que els llegidors—que son quins ens han de donar llur veredicta—pugan formarsen un criteri per a els efectes del mateix.

7.ª El temps d'admissió acabarà el dia 15 de Febrer de 1916.

8.ª No serán admesos els originals firmats amb pseudonim.

9.ª Una vegada publicats tots els treballs s'obrirà un plebiscit entre els llegidors per a que donguin llur opinió sobre els mateixos i el que obtinga major nombre de vots es declararà premiat.

10.ª El premi consistirà en 25 pessetes en metàlic.

Nosaltres hauriem desitjat poder oferir un premi de més importància, però FESTA no es rica i qui fa lo que pot no està obligat a més, per lo que esperem que els nostres llegidors es faràn el càrrec de que si el premi es petit la nostra voluntat i amor a la literatura patria es molt gran.

LA REDACCIÓ.

L'hereu

L'hisenda dels Serrats era rica i dilatada; al volt de la casa pairal, de pedres seculars, s'extenia com domini feudal les terres de conreu i els boscos, patrimoni i acumulació de varies generacions dedicades amb afany, cada una a engrandir lo que l'altra li havia llegat.

La casa era gran, [formant tres cossos d'edifici separats per patis empedrats amb còdols de riu. A una banda els immensos corrals atapaits de bestiar, al centre la cessa pròpiament dita, i a l'altra banda les habitacions pels mossos i servei, les quadres pel bestiar de carrega i els carros; un estol de gallines gratava la terra al vol dels pellers i en els abeuradors els ànecs s'hi capbussaven amb un xipolleig continuu. Era la vida abundosa i pròspera d'una pagesia sana i ferrada de unces arrencades a la terra per tota una nissaga treballadora.

Els Serrats tenien un fill únic, ja granat, per qui frisaven veurel casat i, posat al lloc del cap de casa, menar les terres i conduir-ho tot per a demà, quan ells morissin, deixar-li amb les heretats vingudes dels rebesavis, els mobles de vella noguera, els quadros, les esculturades caixes atapaides de roba blanca, les joies i els nuviatges que portaren les avies, les mares i les filles amb religiosa tradició i el llit on nasqueren, feren noces i moriren tots llurs avant-passats i on moririen ells i on volien que morís llur fill i llurs nets. Més l'hereu s'hi florí entremig d'aquelles terres de conreu i d'aquells boscos; no li plavien els afers de la pagesia; res li deia la sega del blat que'ls havia de donar bon ja per tot l'any i bones dobles de quatre per a guardar; l'ofenia el baf de la brema al trepitjar el raim i el soroll de les prempses quan feien l'oli. La vida rural el consumia, el darrer brot d'aquella nissaga de pagesos es corsecava a la punta de la branca; volia trasplantarse.

Vulgas, no vulgas, sens escoltar els sermons del pare, ni els precs de la mare, ni veurer les llàgrimes dels dos, volgué anarsen a correr el mon. No era per ell aquella vida tranquila i vegetativa; necessitava una existencia més accidentada i menys planella que la de la masia; aniria a ciutat, adquiriria experiència i es llensaria als negocis, a les grans especulacions on se fan fortunes i es viu en salons encatífats i es donen festes i es galanteja, es riu, es menja sibaríticament, i es beuen vins exòtics i variats. La vida moderna, on amb vint anys s'en viuen cent, si, ell volia viurer la vida moderna i no la ensopidora dels seus pares, que era igual que la dels besavis.

Va marxar cap a ciutat, passà mil aventures, correu mon, coneixé lo que volia, tracta tots els negocis i darrera d'ells viatjà per mitja Europa; va marxar cap a Amèrica, saltant sempre neguitós de l'un país a l'altre. Rebé un jorn la nova de la mort de la seva mare:—Pobra velleta, ja estarà tranquila, ha pogut neixer i morir sens veurer més paisatge que' que abarcava amb la vista des de dalt del finestral de casa; quina vida, Deu meu ¿de que li han servit tants diners sino n'ha disfrutat?—i res mes, els negocis, els balls, els sopars i el neguitós viurer modern no li deixaven temps per a pensar res més.

Corregué encare més paissos, es veigé ric, es

FESTA

veigé apurat; però mai defallí i sempre triomfà; amb diners o sense sempre visqué sa vida. Després morí son pare ¿aniria a cercar la herència? que's cas! valia més que fes poders, aixís no tindria d'anar a perdre el temps aburrint-se per aquells terrossos; que ho venguessin tot, tot, menys la casa; les terres per rès les volia; la casa ipse! perquè no diguessin i fins per a tenir un recort dels seus, mai que hi anés.

I continuà amb ses aventures, sos negocis especulatius i grandiosos, les festes, els apets i fins que alguna borratxera escadussera tot s'havia de conèixer en el mon, que caram! això sí, sempre solter, lliure, lliure com l'au que vola.

Passaren anys i amb ells la joventut i les energies; però éll es defensava; el bigoti, tenyit, sempre a la moda; la clenxa ben partida; vestit amb elegància; atent, *charmant* i alegre, anava vivint; amb diners trobava encare belles dames de la vida que li fingien amor i amics incondicionals que li mentien amistat; més la vida fa son curs i el temps no's para; tants anys li caigueren sobre les espatlles i tantes nafres amb ells, que tingué de rendir-se. Tornaria cap a la terra nadiua, pensà, allí faria de bon estar.

Mai hi havia pensat! Llàstima que s'hagués venut les terres que are prou bé li vindria, per a passar el temps, cuidar-se d'elles bé o malament; més, l'hi quedava la casa, es lo principal que bé s'hi estaria a l'estiu sota l'ombra del porxo i a l'hivern sentint petar els tions prop de la llar! No anava del tot malament el pare, que al Cel siga, no, perquè al cap de vall ben mirat de correr tant tampoc no s'en treu rès, com no siga cansament.

Ja està dit, pendria passatge pel primer vapor que sortís i cap a caseta falta gent i... ¿qui sap? pot ésser encare es casaria; no era jove que diguem, però com que tenia quatets... i amb aquesta idea somreia.

Desembarcà, agafà el tren tot just saltà en terra i ja amb engunia d'arribar com més aviat millor allí on durant tants anys no havia tingut ganes d'acostars-hi, s'impacientava dintre del vagó, mirant a cada moment el rellotge i dolent-se de que els trens anessin amb una calma tan desesperant.

Per fi arribà al poble i sens pendrers un minut per a descansar agafà la dressera, que prou recordava, i emprengué el camí de casa. Tot caminant anava recordant els llocs on de petit jugava saltant marges i follant nius, recordava les estances senzilles i hospitalaries de la masia, el lloc on el seu pare prenia seient davant la taula, el banc d'escó, els armaris flairosos on la roba blanca es perfumava amb les pomes camoses que sa mare entafurava entre les piles, i li semblava revivre i naixer a una vida nova i felissa i apretava el pas freturós d'arribar-hi com més aviat millor.

Al revol del camí la masia aparegué...

Era tot runes!

L'ànima li caigué als peus, no podia creuer-ho; tingué d'entrar i entremig de les parets esquarterades, dels sostres foradats per on se veia el cel, de les mates que s'en havien fet senyores creixien abundoses arreu, es passejà mirant-ho tot estupidament, no sabent encare si lo que veia era producte de son cervell cansat o una amarga realitat...

Les llàgrimes lliscant-li per les galtes i, el cap cot, silenciós i abatut, comensà a devallar, sens saber on sos passos el portaven, caminet de la dressera avall.

Magi Huria

En lloança perpetua a la Primera Missa

Mirant al Calvari

I

Era per l'infantesa
que trucaves Senyor, en el meu cor;
i jo petita flor, en ma tendresa
sentia ja l'encesa
besada de tos llavis plens d'amor.

II

Ta veu mos ulls posava
envers un mont de glories expectant;
un raig de sol vivent tot el daurava,
i Amor ja m'hi cridava
a alçar-hi un sacrifici amb cor d'infant.

III

Mes ai! no l'entenía
la bellesa Senyor, del parlament;
i sols com un desig en mi sentia
a fer l'ignota vía
vers el mont qu'estampares en la ment.

IV

Creuant valls i planures
febles mes forces, defallint arreu,
em trobo ja del mont en les altures;
mes feu que sien pures
de tot pecat les meves mans, oh Deu.

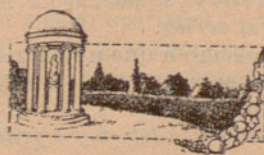
V

Ardit avui m'arbora
un desig Senyor, d'immolament;
La víctima on es que'l cor anyora
i amb veu inspiradora
em parla d'ella'l blat i el vert sarment?

VI

Pren mon fruit d'or, el blat gelós moteja
i'l meu, signa'l sarment, que purpureja;
al cim sobre una taula hi mostraràs
el pa i el vi de fruita saborosa,
i al dir uns mots de força misteriosa,
Jesús com en la creu hi posaràs.

PERE VERDAGUER Pvre.

¡CAVALLETS!

—Nois, ¿que hem de fer?... ¿Que voleu pendrer mal aquí?

—¿Oí que s'ha de pagar per anar-hi?

—Tu diràs, ¿que't penses que som rucs de sinía que roden de franc?

—¿No veus com ja t'ho deia?

—Tu, Francisca, ¿que no vols pujar-hi?

—¡I are!... Si no que m'hagués tornat boija...

—Si aquí ningú ens coneix.

—Ves, ximple, sembla que avui no hi siguis tota.

—¡A cinc cèntims grans i xics!... ¡Vaigin pujant, señores!...

—¡Vostè, escolti! ¿Que no hi ha lloc per a el meu noi?

—I per vostè, si vol anar-hi.

—Deu me'n reguart. Au, ves, ¿que fas aquí barrant?

—Jo vull anar dalt d'aquella oca.

—¿No veus que té el coll curt i podries caurer?

—No tingui por, senyora, quan jo'l deixi ja anirà segur.

—Agafat fort, ¿sents que't dic?

—*Yo no se como no les rueda el cap a toda esta quitavalla.*

—Vostè si que aviat se ofega.

—*Es que yo no digo que me ofega, a mi me mareia.*

—¿I de això ne diuen autoritats?

—¿Que quiere usted decir con esto?

—Que vostè es un municipal de cartró.

—*Que cartón ni ocho cuartos. Mire usted, el otro día, por ver tan sólo como rodaba esto, me subieron los fideos tres veces a la boca.*

—*Vaya, hombre, ha de ser un xic más valiente.*

—*Yo bien lo quisiera, pero chico...*

—Lo que té vostè es canquellis.

—¿Yo miedo?... Pues *vaya*, no quiero que se diga que Cipriano López de la Cantera haya sido nunca un cobart. Allá voy.

—Aixís m'agrada, per això porta sabre.

—¿Que tal, hago buena falta metido en este cojón?

—Me sembla que li sobren *piernas*.

—¿Pues quieres tu que me las corte?

—Arrónsiles, *hombre*; que aquí al devant de vostè n'hi ha de cabrer un altre.

—¿Vol fer el favor de pujar aquests dos nens?...

I vostè, Antonia, ¿que no vol anar-hi?

—No s'amoini, senyora, jo ja hi aniré un altre dia.

—¿Que també hi vol pujar aquesta noia?

—Si trobés lloc...

—Vingui, devant d'aquest municipal estarà bé.

—Alsa, Antonia, si que anirà ben guardada!

—Ja pot dir ho.

—*Aún que te burles, chica.*

—Dispensi, no parlava amb vostè.

—¿Caracoles!... parece un *polvorín*.

—Millor, no n'ha de fer rès.

—*Buen moco, hijo; pues feliz viaje.*

—Au, Cisco, ja pots rodar, jo ja tocaré l'orga.

—*Parece que esto ya se mou, ahora me sabe greu de haber subido aquí arriba.*

—Roda fort, sembla que no haigis dinat.

—No se si ho saps que tot lo dia faig lo meteix i el braços ja'm fan mal.

—*A mi ya me rueda tot, voy a gritar que paren o sino...*

—Fassi el favor de posar-se bé i no tirar-se sobre meu.

—*¡Ai, noia que me marcao!*

—No fem cosas, ¿sent que li dic?

—*¿Te parece que esto se puede aguantar aixis como aixis?...*

—Miri que de una empenta el tiro abaix.

—*Esto es, hija, después de cuernos palos. ¡Que sudor!...*

—¡I està groc!... Aturin, que aquest municipal no's troba bé.

—Para Cisco, que n'hi ha un que no se si vessa.

—Vaija; are que tenia la arrancada.

—Senyor López!... ¡No se espante que no es rès!

—Si està més fret que un morro de gòs.

—Porteu lo a una *farmacia*.

—Esperis, que li afluixarem el cinturó, ¿que no veu que l'armament li apreta la boca del ventrell?

—*¡Que paren!... ¡¡Que paren!!...*

—Si ja no roda. Es que are li sembla que tot belluga.

—*¡¡Que pareu, digo!!...*

—Noi, toca el vals de *La viuda alegre*; moltes vegades la música fa miracles.

—Ja li passa. ¿No es veritat que està millor?

—*Tal cual, pero yo te juro que antes me hago matar que subir más als cavallets.*

Santiago Bay

CONTRAST

Al distingit Sr. Gras Vila
en la mort del seu fill.

Dintre de blanca caixeta
un nin està plé de flors,
al cel vola la animeta
seguint-la un rastre de plors.

Passà per entre els esposos
com raig de sol al hivern,
llurs cors sagnant dolorosos
ongi d'un amor etern.

Ploren els dos amb follia
mirant perdut son anhel,
per a mostrals vera via
l'infant somriu des del cel.

Somriu i aplega amb dolçesa
els plors que'l dol li endreça
i tornats rosada, els bessa
en llurs cors; com dolç magnà

fent rebroti en la florida
d'aquell amor que esclatà
i en la sina plé de vida
l'esposa altre nin durà.

AGNA SEÑE D'AYMÀ.

LLETRES A UN AMIC

XXXVIII

Estimadíssim amic: Es veritat, en les meves darreres no't parlo ni poc ni molt de la meva salut. Perdòne-m!... Vaig bé, força bé, de manera que dintre poc penso ja podré tornar a llegir...

Més.. fugim de tot açò tan prosàic i deixa que't conti una visita que vaig fer l'altre dia an el meu distingidíssim i bon amic en Josep M.ª Pericas, en la seva magnífica hisenda de «La Coromina» d'aquí a Torelló.

Tot senyalant-te l'amabilitat esquisida com vaig esser rebut lo meteix per part d'ell, que per part del seu germà Lluís, el Diputat provincial, té posaré al corrent,—encare que una mica per alt enllà—de la interessantíssima conversa que sobre qüestions artístiques tinguí amb el qui ja avui figura a la primera ratlla dels arquitectes catalans.

En Josep M.ª Pericas, amb aquella seva senzillesa tan propia de'ls talents privilegiats, anà mostrant-me, tot estenent-los damunt la taula del menjador, plànols i més plànols de diferents obres, les unes ja executades i d'altres per executar... Va ensenyar-me la seva obra predilecta, aquella on ell hi ha vessat totes els seus amors, allà on hi ha posat tota la seva ànima d'home de ciència i d'artista consumat, la colecció ja quasi completa dels castells i cases feudals de la comarca de Vic. Fa un grapat d'anys que hi treballa i pensa treballar-n'hi encare algún més. Serà una obra, orgull de la nostra arquitectura nacional! No pots ràs figurar-te la paciència benedictina que's necessita per emprendre una obra semblant! Ell ha passat dies i dies enfilat per les carenes i turons treient cròquis, prenent mides, fent escavacions. Es una obra cara de paciència i de diners. Ell ha anat furgant... furgant en la terra dura dels enrunats castells, i n'ha anat extraient de les seves entranyes troços de ceràmica, de monedes, de sagells, que ha anat recopilant i classificant curosament. A cada nou projecte que m'ensenyava anava quedant jo més absort...

Quants i quants de pergamins ha hagut de regirar per documentar-se sobre aquest o aquell objecte que ha trobat, sobre tal o qual eseut o inscripció, sobre tal o qual nom de castell, avui ja completament metamorfòsejat sota l'implacable rodar del temps!

Amb quin cuidado i claretat alhora veuries senyalats en els diferents plànols lo que pertany a la època romana i lo que es d'èpoques posteriors! Quina feinada la d'anar reconstruint damunt el paper, paret per paret, finestra per finestra, escaló per escaló, artesonat per artesonat, tal com devíen estar disposats en aquelles ja soterrades edats! Quin munt de coses, davant d'aquests projectes, té venen a la imaginació!...

Va dir-me que un cop llesta la seva grandiosa obra, pensava entregar-la al meritíssim «Institut d'Estudis Catalans». I trobo ben acertada la idea, perquè no seria propi que una obra de tanta valua com aquesta se quedés sense poguer-la consultar i estudiar. Aquestes obres pertanyen de dret a la terra on han vist la llum. I, lo més propi, doncs, entenc, es confiar-la, com vol fer En Pericas, a la Diputació.

Va ensenyar-me després un projecte de reformes de Montserrat d'on l'han nombrat arquitecte are fa poc.

També m'ensenyà la tribuna que actualment s'està construint en el Palau episcopal de Vic.

I, per fi, me va mostrar una fotografia de lo que serà el monument a Mossèn Cinto Verdaguer.

—Aquestes pedres rodones que vostè senyala —me digué—açò en el projecte son tres grans fons formant cascades. Mes atenen que Barcelona no té aigua sobrera—¡n'està molt faltada!—me veig obligat a suprimir-les. Perquè, ja veurà, hauria en tot cas de posar-hi aixetes per l'estalvi de l'aigua, i, aleshores, me trobaria que tot-hom aniria omplir-hi càntis. I, a la veritat, imaginis una minyona com festeija amb algún soldat al peu d'aqueixes fonts, i veurà com se donen bofetades amb les figures de gracia helénica que per damunt la barana ha modelades En Borrell i que representen l'una la Poesia mística, l'altra la Poesia èpica i la de més enllà la Poesia. Per açò he preferit suprimir-les i substituir-les per altra cosa que no desdiga de la severitat total del monument.

M'acompanyà després a donar un passeig per la finca i anà mostrant-me i donant-me detalls de les diferents obres que hi ha construït. A la església, sobretot, n'obstant i haver-la jo vista ja alguna altra vegada, m'hi vaig quedar encantat. Allà si que hi ha bon gust! En el presbiteri vareig poguer-hi admirar un plafó decoratiu d'en Dario Vilas, pintor del qual en Pericas n'es un entusiasta de debò.

En sortint de l'església ens arribàrem a la «Font de la teula», actualment encare en construcció i d'aquí a la «Font del cingle» a on s'hi baixa per una galeria subterrània la mar d'original.

Resumint, vaig entornar-me-n a casa amarat de suavíssimes emocions, d'aquelles suaus i dolces emocions que sap infiltrar-te un home d'ànima selectíssima com es la del meu admirat amic, el distingit arquitecte català.

Quantes coses més té diria!... Emperò, noi, el paper s'acaba i'm pampallugueixen els ulls...

FRANCISCO X. VERGÉS.

Torelló, Novembre 1915.

FEMINAL

Quan les dones xafarderes
han pres lloc an el safreig,
si no fan les bogaderes
criticant, fent-se quimeres,
posant-se a voltes com feres,
els hi manca bellugueig.
Fan com les rodes dentades,
qu'es mosseguen mutuament;
com elles, van ser forjades
per a estar aparejades
i al donar-se mossegades
van donant-se moviment.

MANEL RIPOLL.

ECOS

D'ensà que'l món està tan trasbalsat que *las ciencias adelantan que es una barbaridad* i pasen unes còses tan estupendes que n'hi ha per a perdre l'oremus.

Veigin que lleigim en un telégrama de *La Vanguardia* del dia 30 de Novembre prop-passat.

«En las estaciones de La Joyosa y Alagón, en la línea del Norte, fué asaltado durante la madrugada última un tren de mercancías por cuatro individuos que mataron al mozo del tren, Evaristo Pérez Moreno, arrojándolo a la vía. Los ladrones penetraron en un vagón de mercancías, arrojando a la vía varios bultos. Después ellos huyeron.»

El mozo resultó con contusiones y conmoción cerebral, habiendo perdido el habla a consecuencia del susto. Se encuentra en este hospital, habiendo declarado por escrito que los ladrones le hicieron cinco disparos.»

Mirin que n'es de gran això! un mort que *ha perdido el habla* a conseqüència del sust de veurer que'l mataven; es veritablement terrible i ves com s'ho farà are pobre mort havent quedat mut *per tota la vida!!* Sort que podrà camparse-la fent de memorialista perquè al menys el *morir* no li va fer perdre l'escriurer

* * *

Cada dia que n'hi ha, llegim la sessió del Congrés, sense posarnos-hi cap pedra al fetxe, la llegim amb la mateixa indiferència que llegim darrera el full del calendari.

S'assenta en els escons del Parlemeat un senyor diputat que's diu Llosas. Aquest senyor no parla apenes mai. Amb dos o tres anys, solsament hem llegit el seu nom en les sessions tres vegades i sempre per a dir lo mateix. Es dirigeix al Ministre d'Hisenda i li prega fixi la atenció en la circulació de duros sevillans.

Fa poques sessions, que abans d'entrar a l'ordre del dia el senyor Llosas va deixar sentir la seva veu per a protestar una vegada més davant del ministre d'Hisenda d'aquesta circulació de sevillans (llegeixis duros) que entraben per tot arreu *como Pedro por su casa*.

¡Ai, això si que no ho creiem senyor Llosas!

Davant la persistència d'aquest senyor diputat nosaltres hem quedat amb una tafanería que hem procurat satisfer... i efectivament l'hem satisfeta.

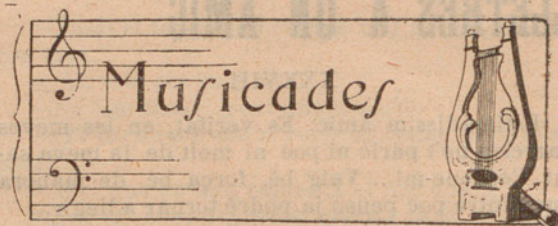
El senyor Llosas representa el districte d'Olot on hi té instalada una casa de banca.

¡Ens jugaríem un peix, que tots els duros sevillans van a parar a casa seva!

* * *

En els magatzems de la Companyia Arrendataria de Tabacos hi ha un lletreret que diu *Se prohíbe fumar*.

Quan ells ho diuen...

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Orquestra Sinfónica de Barcelona

Amb un plé a vessar va tenir lloc el dimecres 24 de Novembre el concert que la Orquestra Sinfónica tenia anunciat en obsequi dels socis de l'*Orfeó Català*.

Ni una localitat restà buida.

La Sinfónica i son director el mestre Lamote de Grignon triomfaren per complert. Es d'augurar que dins poc temps, continuant amb la voluntat, disciplina i perseverancia, que es son lema, arribarà a ocupar un lloc preferent entre ses companyes d'Espanya.

Varen començar per l'obertura *La gran Pasqua Russa* (1.ª audició) de Nicolàs Rimski-Karsakow, compatriota i company de Moussorgski, autor de *Boris Godunoff*.

Es tracta d'una obra rel·ligiosa russa de gran lluitament orquestral i, no obstant son caràcter religiós, es brillontíssima. Els cants de l'Esglesia Russa en les seves solemnitats de Setmana Santa i Pasqua, han suggerit an en Rimski els elements principals per a desenrotllar aquesta obertura, quin començament crida l'atenció per la clara exposició del tema que atreu per complert. Tota l'obra es tractada amb gran fermesa i respecte al seu genre, essent curullada per l'esclat del càntic de la Ressurrecció, magistralment resolt, i que de veres emociona.

Va agradar molt, moltíssim. Fou l'obra que s'executà amb més fermesa i amb més comprenetració.

Seguí la *Llegenda Vasca* (1.ª audició) de J. Guridi, recull de melodies populars de la terra. Molt recomanable, ben traçada, empró, per la diversitat de temes que s'exposen resulten ofegats i poc desenrotllats, vista la curta extensió de la composició. I ha a notar l'iniciació de l'«Espata-Dantza», ben ritmada i amb el seu aire característic que es trencat, per al sorgiment d'un cant amorós de tota bellesa, més irresolt per a rependre sobtadament i d'una manera vaga el ritme de dita «Dantza» acabant la llegenda amb els primers cants que comensen l'obra.

Tot i notant-s'hi una mà mestre en la construcció i esser inspirats els motius principals, no arriba a entusiasmar, ni potser a convencer. Hi regna massa vaguetat; poca definició.

A continuació: «Tres cants populars» (I. *Sal a bailar morenita*.— II. *Barda omats*.— III. *La Gala i en Belitre*) de Lamote de Grignon. Varen esser rebuts amb carinyo i s'els aplaudí francament, especialment l'últim, que's repetí.

Del mateix autor es va dar en primera audició a Barcelona «Andalusia» i «Catalunya», de la «Suite» «Hispaniques» composta de 12 quadros orquestrals, on el compositor descriu una per una totes les regions de l'Espanya, amb els seus cants característic populars respectius. Dels dos qua-

FESTA

dros agradà més el primer amb tot i esser l'altre molt estimable. Una audició integral de tota la «Suite», fora sens dubte interessant, encar que's pot jutjar separadament el valor artístic de cada un.

En Lamote rebé una ovació igual que al finalitzar la simfonia en *mi bemol* de Glazounow, on demostrà posseir excel·lents qualitats de director.

Es donà per acabada tan bella vesprada amb una fantasia-transcripció dels *Mestres cantaires* (Wagner) que s'oi amb verdadera fruïció. En resum: molt públic, molts aplaudiments i música vritat. Que més es pot desitjar?

***

Concert a benefici del «Centre de Nostra Dòna de la Mercè»

El «Centre de Nostra Dòna de la Mercè» organitzà a benefici de les obres del temple un concert per a el diumenge 21 del passat Novembre, amb la cooperació del *Orfeó Català* i de la aplaudida cantatriu Na Maria de la Mercè Plantada que fou acompanyada al piano per la distingida Na Antonia Saneristòfol de Folch, germana de la coneguda violoncellista.

Sols amb la cooperació del *Orfeó* era d'esperar un èxit i més al pendre-hi part Na Plantada, una de les mellors intèrpretes del «lieder». Aixís fou amb gran satisfacció de tothom: intèrpretes, interpretats, públic i taquilla.

Parlar del nostre *Orfeó*, gloria de Catalunya i un dels mellors d'Europa, es treballa difícil.

La primera part del concert encarregada al *Orfeó*, finí amb la primera audició de la composició «Corpus» premiada en la VI.^a Festa de la Música Catalana, original del modest i inspirat mestre en Joan Vidal Roda; abscondit fins ara en la ombra, i a qui bons amics el varen forçar, a la fi, a presentar queleuns de sons treballs a dita Festa, on li'n foren premiats diferents d'ells.

A la segona part ens delectà amb son art exquisit i deliciosa veu na Plantada, interpretant cançonetes de Bach, Pergolese, Brahms, Lehneam Frank, Gretschaninow, Debussy i Strauss, que foren totes elles molt aplaudides. Discretíssima la senyora Saneristòfol en el piano.

De la darrera part s'en encarregà l'*Orfeó*, donant en la primera audició *El mal caçador* i *L'Arca de Noé* d'en Gibert, i *Lluny de ma terra* d'en Viñas, composicions ben traçades i desenrotllades i que havien sigut premiades en la anomenada Festa Musical Catalana. Finalitzà el programa amb *O Magnium Mysterium* de Victoria i amb el *Credo de la missa del Papa Marcel* del gran Palestrina, ambdues obres genialment interpretades.

***

L'Orquesta Sinfònica prepara un segon concert, (i en el *Palau*), per a donar a conèixer la composició que obtingué la Flor Natural en la darrera Festa de la Música Catalana: *Vallencis* del jove i inspirat Lambert, la qual tenia d'executar-se en el Concert del 24 de Novembre passat i que per manca d'ensaitjos es retirà del programa d'acord amb l'autor.

***

Diyendres, 24 del passat, el meritíssim quartet «Renaixement» clogué el cicle d'audicions de mú-

sica *da Camera* que setmanalment venia donant en la Sala Mozart. Sos esforços i bona voluntat no han sigut recompensats, puix en quasi totes les sis sessions han tocat amb la Sala poc menys que deserta, encar que's contats *dilettanti* que hi han assistit no els hi han escatimat els aplaudiments, sincers i entusiastes. Els programes han sigut variats i interessants. No's compren aquest retraïment del públic filarmònic envers els quatre veritables artistes del «Renaixement». Que no's desmaiïn per això; que perseverin en llur treball. Ja saben que's públics son molt variables...

***

En els dies 14 i 21 de Novembre passat tingueren lloc en l'eleganta Sala Mozart dos recitals per l'eminent i indiscutible pianista Alexandre Ribó, allunyat de nosaltres llare temps i que forces majors han fet retornar plè de gloria i lloers de ses excursions per Europa. En el primer concert donà una audició integral dels difícilíssims estudis de Chopin, obtinguent un sorolós èxit. No's pot executar millor, tan en el mecanisme com en l'interpretació. Del mateix modo entusiasma en el segon recital, ratificant-se-li un primer lloc entre els pianistes virtuoses de més renom.

Es parla amb insistència que proximament darà un concert dedicat als que cursen el piano. Es d'augurar una sessió interessantíssima, si es confirma la nova.

DIXI.

MA CANTARELLA

Soc au perduda
que vago al pas.

—Ma cantarella
que és cançó vella
vols escoltar?

—Es d'alegria
gaia cançó
sense tristor
sense amargor:
plena d'amor.

D'amor que's forma
al cant del vent,
del vent que xiula
des de Ponent;
el vent que'ns porta
sospirs llunyans
de les donzelles
amb llurs aimants.

El vent que'ns porta
noves d'amor,
vent que recorda
la suau Tardor,
quan amb l'aimada
dintre lo bosc
d'aquella arbreda

perfum flairós
llaçats anavem
los dos juntats,
dient-se amorosos
cants de pecat

Te l'espliques ara
lo qu'es ma cançó
cançó d'au erranta
que vaga com jo?

Si vols escoltar-la
la vaig a cantar,
més es cançó vella
que tu prou, ja sabs.

Cançó beneïda
la cançó d'Amor,
que per mort que siga
mai serà prou mort
mentres ell, aniva
en el fons del cor.

¿Vols que canti ara
ma gaia cançó
cançó d'au perduda
que vaga com jo?

DANIEL F. CARRERAS.

Excursió a la Verge de «La Peña»

(Orduña)

PROLEC

Ens desperten les notes cristallines de les campanes del convent del Carmelo, tocant a Missa. Ens alçem i als pocs moments ja som al camp. El matí es fresc, transparent, perfumat. En l'Església que flaira a cera i a incéns, hi canten els nois: a l'altar un frare celebra Missa cerimoniosament. Després, apaguen els llums de l'altar i sortim novament al camp.

El cel blau, es una promesa de bon temps. Correm a l'estació equipats per a passar el dia a la montanya.

Xiula el tren i marxem.

Al lluny, s'ouen encara les veus de les campanes del Carmelo que'ns diuen ¡Bon viatge!

I

«Orduña! 15 minutos!!!»

Baixem del tren contents de desengaviar-nos. Una faixa de serres escarpades rodeja la vall d'Orduña, formant una barrera gegantina, que divideix les altes planuries de la província de Burgos, de les terres de Vizcaya.

Al punt més alt d'aquestes serres, a «la peña» es retalla fantàsticament una silueta sorprenent; es la Verge de «La Antigua» sostinguda damunt les branques d'un arbre enorme, fabulós, que a mil metres d'altura, es destaca amb tots els seus detalls, desafiant les tempestes i les ventades, i visible de molts kilòmetres a la rodalia.

El cim de «la peña» sembla inaccessible, tan escabros i fer s'aixeca damunt els boscos de les primeres estribacions de la montanya, més, un bon capellà de l'ermita de «La Antigua» (de baix) ens explica per on se pot pujar, i ens invita a la meua esposa i a mi, a que entrem primer, a demanar a la Verge que'ns guardi de pendre mal.

Aixís ho fem, i en el tranquil ambient de l'ermita hi ressona el soroll metàl·lic d'unes monedes que cauen a la caixeta de les almoines per a la Mare de Deu, i el remor d'unes breus oracions.

Des de les parets de l'ermita que està rodejada de jardins nets i cuidats, que mostren la paciència del bon capellà vell, s'enfila cap a la montanya un ample passeig de forta pendent, que les aigües dels dies plujosos han convertit en un llit de torrent.

Aquest passeig està tancat al cap d'amunt per una porta-barrera, i al altre costat de la barrera comença el bosc selvatge, ferèstec, sense altre senyal humà que un camí tortuós, amb pendents i voltes inverossímils, que va enfilant-se montanya amunt, sota la frondositat dels arbres o entre la cruïlla de les pedres grises.

El sol es alt i l'aire es calent. Caminem seguint el camí, i damunt de nostres caps formen una volta les frondoses branques. La forta pujada, la calor i la impedimenta del viatge ens van fadigant... anem pujant, pujant... la remor del poble arriba en ondes sonores... el camí es converteix en un corriol que puja casi verticalment; l'excursió resulta forta i els nostres muscles vibren nirviosament per l'esforç.

Arriuem a un prat flonjo com el vellut, els arbres li donen prodigament sa amable ombra. Ens

descarreguem, ens ajeiem a terra, respirem amb tota la força dels nostres pulmons.

D'Orduña pujem, s'utilitzades per la distancia, les notes d'una Banda militar que toca a la plaça, i que al arribar a la altura sembla que surtin d'un orgue de veus angèliques.

El moment es tranquil, de pau, de quietut. Passa volant per damunt nostre una coloma silvestre. Un bou que pastura allí a la vora, aixeca lentament sa enorme testa i ens mira curiosament...

Descansem.

II

Allà a dalt, al cim, sempre lluny, segueix la silueta de la Verge de «La Peña». S'ha de pujar!! Es precis arribar aviat a la altura!!

El camí amb tot i esser molt pendent, ens sembla massa llarc i ens enfilem penosament per un torrent, sec i molt estret que devalla de les altures en salts verticals.

Peus i mans treballen per anar-nos enfilant.

Els graons d'aquella escala natural son grandiosos, mes els anem venent poc a poc... i Orduña es veu cada cop més avall i «La Peña» més a la vora.

El torrent té punts dificultosos, i alguns cops creiem que haurem de tornar enrera, mes nostres cames son bones i fortes i ens permeten seguir amunt... amunt.

L'esforç es gros, la sanc circula rapidament per nostres arteries, el cor treballa depressa i fort, molt fort, els pulmons s'omplen delitosos del aire llanger de les altures, saturat de les aromes del bosc, i els nostres pits s'inflen satisfets.

Quina flaire de sanitat té aquest aire!!

Seguim la pujada; tota la roba que portem molesta els nostres moviments. Ens alleugerim de la que podem. Falta tan sols guanyar lo darrer meseta; el cim de la serralada es molt aprop. Un esforç més, i passarem a l'altra vessant pel congost.

El corriol sembla oposar l'últim obstacle al nostre viatge, i es tanca fantàsticament entre dues muralles de granet, seguint un curs tortuós i amb una pendent exagerada. El lloc es fantàstic; als pocs passos d'entrar al reducte se sent l'emoció de la tragedia.

Tots els ecos de la vall s'apaguen, la quietut es complerta, sols torba el silenci d'aquell pas el cucletj de les aus de rapinya. Una corrent d'aire gelat ens besa desagradablement; ens abriguem i seguim amunt... amunt sempre.

El misteri ens envolcalla, i segurament aquest es el recó de les bruixes. Al hivern, quan la neu ompla el congost i el pas es perillós, en aquest lloc emocionant, hi han sentit el fret de la mort alguns valents.

Parlem baix i apremem el pas baix la impresió enguniosa d'aquell lloc.

Un bocí de cel que's veu a dalt entre dues penyes es creuat per una parella d'aguiles que volen magestuosament, amb les ales inmòvils, esteses al vent.

Un raig de sol senyala la sortida del congost.

Hem arribat al cim!!

III

Com un teló escènic en una obra de màgica,

FESTA

es descobreix davant de nostres ulls un nou panorama.

Una immensa planúria lleugerament ondulada, s'extén fins perdres de vista amb petites variants de color. La vegetació es raquítica, saccejada pels huracans, i cremada pel sol; alguns agrupaments d'arbres aïllats en aquell gran desert ofereixen petits oasis d'ombra.

No s'ovira ni una casa en lloc, ni la fletxa de cap cloquer, sols una cabana de pastors aixeca sa teulada alguns pams sobre el nivell de terra. Les llanes blanques d'uns bèns que pasturen al lluny donen la única nota de moviment en aquest lloc, i els cercols que en l'espai van dibuixant les àligues amb son vol ens fan pensar que estem en sos dominis i no en el dels homes,

Al caire mateix de les espadades roques que hem remuntat, i de cara a Orduña, s'hi aixeca un original monument de ciment armat.

Es la Verge de «*La Peña*» que apareix sostinguda pels nuvols damunt el brancatje d'un arbre i que des de'l peu del tronc fins la corona de la Verge té una alçada d'uns vint metres.

La grandiositat i l'atreuiment de l'obra sorprenen; ses proporcions no poden apreciar-se des de la vall i al trobar-se sota d'ella es reb una forta impressió.

Al tronc de l'arbre s'hi obra una porteta. Hi entrem i per una fosca escaleta de cargol pujem tronc amunt. Al arribar a lo que son les branques i els nuvols, ens trobem en una ampla i altíssima habitació circular amb finestres tot voltant, que permeten observar el panorama per tots els punts cardinals.

Aquesta habitació sospesa està destinada a ermita de la Verge. Una altra escaleta de cargol puja fins al sotre i l'atravessa. Per ella pujem a l'interior de la figura de la Verge, i un forat obert entre els plecs del grandió mantell dona sortida a un balconet o mirador sospés damunt la vall d'Orduña.

Per ben preparat que's porti l'esperit, la sortida en aquest mirador per primer cop es emocionant, i dona idea de que s'està viatjant en la barqueta d'un globe.

Totes les montanyes i els accidents del terreny perden a la vista son relleu. Queda tot reduït a un mapa detalladíssim que's contempla a una gran profunditat i que per a seguir-lo en tots sos detalls foren necessaries moltes hores. Es pert l'idea de que entre el mirador i els poblets que s'oviren allà al fons hi existeixi un punt d'unió.

La impressió es superba i bé val les fatigues de la pujada.

Pró aquestes fatigues es tradueixen en aquells moments en una gran buidor al estómac que cal omplir. L'imperi de l'estómac sobre l'esperit es fa sentir també en aquelles altures, i allí com a tot arreu precisa rendir-l'hi tribut.

Donem un passeig per la planúria, un esguart a les torrades terres de Castella, un adeu a la vall d'Orduña i desfent camí ens instalem en una font d'aigua gelada que està amagada en un recó de la montanya, baix la corpulencia d'uns magnífics castanyers.

I de la mateixa manera que varem fer allí un descans d'una hora, donem al llegidor un xic de descans per a que gaudeixi imaginant lo que va passar en aquella font, i els mil gustos sibarities

que trobarem a la modesta vianda que varem menjar, i a la cristallina aigua que beguerem.

IV

El sol s'ha amagat darrera la montanya i l'ambient va refrescant-se. Pel lloc comensa a sentir-se el cucletj dels animals nocturns. Les àligues arriben a volades per a ajocar-se en sos nius del cim de la muralla de pedra. Es precis devallar.

I comensem a fer-ho per una dressera o, millor dit, un xaragall apoiant nostres peus a les arrels dels arbres. Aviat som a mitja montanya i per entre el brancatje veiem l'últim bés del sol al cloquer de «*La antigu*» de baix.

Seguim el descens ràpid i fadigós sempre per les dresseres per arribar aviat a terme. Nostres còssos comensen a necessitar descans. Mirem al lluny com a terra de promissió, l'estació del tren que'ns tornarà a casa; pró abans ens emportàrem d'aquesta montanya, com a recort que no morirà mai, una impressió forta que convertirà el 17 d'Octubre de 1915 en data històrica per a nosaltres.

La vida es un fil d'aranya. El destí pot rompre'l amb una bufada, més quan el destí no bufa, el fil d'aranya aguanta fort l'acer.

Seguim alegrement nostre descens comentant les impressions agradables de la jornada, i sentim al lluny un soroll sort, profund, com l'explosió d'una barrinada a gran distancia, després com uns ecos del soroll, sempre lluny i apagats; passen uns moments i damunt nostre, més aprop, sentim cruixir unes branques que's trenquen.

Aixequem el cap indiferentment i l'instint de conservació ens fa recular dues passes.

Una enorme pedra d'unes dues tonelades de pes cau al costat nostre, en el mateix lloc que ocupavem, i segueix rodolant montanya avall fent salts fantàstics, trencant arbres i atropeellant'ho tot al seu pas.

Ens quedem frets, blancs, mirant-nos sense dirnos ni una paraula durant uns moments. Quan comensem a caminar les cames ens tremolen nerviosament. Ha passat la mort bronzint a un metre de nosaltres.

La pedra despresa de l'espadat de dalt de la montanya, arrodonida pels cops, i amb una velocitat espantosa va rodolar i saltar des de'l cim al barranc. Un instant de retràs en girar el cap i també nosaltres forem al barranc; mes la Providencia arreglà les coses d'altra manera, varem apartar-nos un pas del camí de la pedra, la pedra no va desviar-se, i... segueix sencer el fil d'aranya.

A partir d'aquest moment seguim nostre camí silenciosos, estem massa preocupats amb nostres pensaments i com més temps passa, més notem la impressió d'aquest succés.

Dues hores després el tren corria écap a Bilbao, i entre caçadors carregats de perdius, llebres i conills, seguim nosaltres lluitant amb nostres pensaments i sentint algun cop un buf gelat que'ns feia estremir tot el còs.

EPILEG

Les campanes del Carmelo en aquest matí seré de dilluns estan silencioses. No criden als fidels a Missa com la vigília, pró arribem a la porta de sarta de l'esglesia i entrem en la capella fosca i solitaria.

Al sortir, després d'uns moments d'oració, queden dos ciris il·luminant a la Verge.

Les flametes oscil·lants són menys fràgils que nostres vides.

Sols Deu sab quan s'apagarà la flama.

HERMEN.

Bilbao, Octubre de 1915.

La fulla seca

DArnault.

De la branca arreballada
fulla seca i empolsada,
aont vos?—No t'ho sé dir.
L'alsina que'm sostenia,
en furiosa follia
l'oratge va migpartir.
I ara a la bona de Deu,
sense plànyer ma dissort,
vaig volant per tot arreu
al impuls de la ventada;
vaig del plà a la serralada
i des de la vall vaig al hort.
Puix me resigna el sabè
que puc anar jo també
allí on vagi una altre cosa,
on va la fulla de rosa
i la fulla de llorè.

Traducció de
XAVIER CORTILS.

Reportatges artístics

Exposició Pichot

A les Galeries Dalmau, aquest notable dibuixant hi exposa una molt nodrida col·lecció d'episodis i quadros dels camps més devastats per on la guerra ha passat.

Són notes sinceres, viscudes, que donen l'impressió turmentadora del dolor i la ruïna, la desolació i el sofriment.

Esboços simplificats, naturalíssims, que amb una ratlla sòbria i justa, amb una primitiva remarcació d'intuitiva eloqüència, aquest artista fa evident tota la crudel magestat d'una tràgica i profunda destrucció, tota l'abundosa harmonia d'una hora solemniàl i solitària.

Masies desolades, esglésies en ruïnes, camps arrosats i deserts, les gents apenades fugint del martiri, soldats en campanya, fumeroles al lluny remarcant el sacrilegi, ... visions, en fi, torturadores i anímiques, que són, emprò, fermes, robustes, vibrants, plenes de vida i sabor i amb un ambient i caràcter apropiat de pietosa veemència i naturalíssima objectivitat.

Són dibuixos sincers, sentimentals i emocionants, que tenen un meravellós sentit de gràcia primitiva i un eloqüent nuetisme de profunda suggestió.

Ha estat afortunat en R. Pichot amb aquests dibuixos i no podia pas esperar-se menys de tan dis-

tingit artista. Qui com ell es destre i fecond, i posseeix un innat sentit artístic que l'acredita d'inspirat i sobri, li es i serà sempre fàcil triunfar en tots els ordres.

La grand' mère, Pauvres vieux, Fuyant l'invasion, Bombardement, Dans l'attente, Sur la route, Quelle misère!, entre altres, són sensiblement magestuosos i vibrants. Tenen ànima, simbolisme, i una abundosa força atractiva i real.

Amb aquesta exposició, la personalitat del artista es destaca perfectament; es sincera, es humil, i sentimental, al mateix temps que plena de vigor i humaníssimes genialitats.

J. VIVES i BORRELL.

Máximes, menuderies, consells i altres tonteries.

REDOLINS

XXVI

L'apotecari no'n pren
de medicines: les ven.

XXVII

Pensa un, mal que d'ell es diu
si amb altre vas de xiu-xiu.

XXVIII

Si ho paguen, atipa't bé,
i si ho pagues tu... també.

XXIX

Tenint talent... tens consciència?
Si ets pobre, doncs, prent paciència.

XXX

Amb el metge i al barbè
procura estar-hi ben bé.

XXXI

Les meuques i certs cafés
se't xuclaràn els dinés.

XXXII

Vianda la dòna't serveixi,
prò que no te la fregeixi.

XXXIII

De llevant o de ponent...
sempre es molestós el vent.

XXXIV

Amb dònes no t'emboliquis
ni amb criatures et figuis.

XXXV

No cal que esperis clemència
de qui't faci competència.

XXXVI

Et pot costar deu pedretes
pujar certes escaletes.

CANDOR SALAMÉ.

FESTA

Un raig de celistia

Darrera del altivol Montserrat
tot just s'hi es amagat
l'astre del dia,
que ja punteja per la part de mar
un raig joliu i clar
de celistia;
el veig com baixa lleu sobre la prada
que amaga enamorada
l'esplendorós esclat de sa florida;
el veig penjar's dels albers i pollanques
en les molçudes branques
gronxant-se en l'aire sadollat de vida;
el veig com baixa als gorcs negrenes, calmosos,
el veig entre els arbossos
tot dançant amb les fades, ses companyes;
i en el marge del riu rublert de molça,
amb sa petjada dolça
el sento com s'esmuny entre les canyes.
Al rebre'l en son sí l'ombra geganta,
gentils cançons li canta
d'armonies, de flaires i d'encís,
i al raig dolçíssim de celistia santa
li apar veurer la terra tornada paradís.

Amb postura divina
s'ajoca flonjament en la bosquina
esperant son gojat, lo raig de sol,
i s'adorm acotxat per la Natura
fins que's destrena pura
la matinal cançó del rossinyol.

FRANCESC P. CLIMENT.

Avís

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVÍS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expontanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d'impremta» i franqueijat com a tal.

Els que vulgan incluír-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, incloguint-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s' ens envii amb aquesta forma.

AVÍS D'ADMINISTRACIÓ.—A fi d'unificar les suscripcions en trimestres naturals prevenim als suscriptors de Barcelona que per el trimestre que comensa en el mes de Desembre els hi passarem a cobrar el rebut de una peseta en lloc del de 0'75 i aixís la seva suscripció acabarà en el mes de Mars i no en el de Febrer com fins avui.

Aquesta reforma facilitarà a tots el saber, sens lloc a dubtes, quan acaben i comensen els trimestres.

Els suscriptors de fóra de Barcelona que fan remesa poden continuar fent-ho com fins ara, ja que per a ells es porta un compte apart.

Variat assortit en trajos novitat.—**Sastreria Camprubi i Gras.**—Boqueria, 47, Barcelona.

Amb complacencia varem escoltar la lectura d'un drama del nostre amic i col·laborador en Francisc Garcia Té un acte i's titula «Els lladres de l'hisenda». En ella no s'hi regoneix al Garcia dels versos romàntics, doncs, ben al contrari, es d'una prosa punyenta, que respón al assumpte del drama agitat i interessant.

Felicitem an en Garcia i esperem poder aplaudir-lo ben aviat en l'estrena d'«Els lladres de l'hisenda».

Elixir Callol remedi de les Débiles

Sastreria Camprubi i Gras.—Boqueria, 47, Barcelona.—Especialitat en trajos sastre per a senyores.

A fi de desfer tota mena de mal-entesos sobre l'establiment de les Zones neutrals, la Comisió Consistorial del Ajuntament de Barcelona encarregada d'aquesta reforma, ha fet traduir i publicar el treball publicat per Mr. Adrien Artaud, en la *Revue des Deux Mondes*, referent a tan important assumpte, en la que l'articulista, amb gran nombre de datos i exemples pràctics, ve a demostrar de manera irrefutable no sols l'extraordinaria importancia que té per la vida d'una nació, sinó també l'urgencia de la immediata implantació de les Zones neutrals per a el desenrotlló comercial i l'independencia economica del país.

Si per a França demana el senyor Artaud amb tanta insistencia lo que aquí tant se discuteix, com no serà molt més urgent a Espanya, quina indústria no ha assolit de bon tròs l'envejable situació de la francesa.

SI ABANS DEL 31 DE DESEMBRE vostè se subscriu a la LA MUTUELLE DE FRANCE ET DES COLONIES anticiparà d'un any el cobro de sa poliza.

Objecte d'aquesta acreditada Societat: Constitució d'UN CAPITAL que permet crear UN DOT, UN RETIRO, UNA HERENCIA Garantia absoluta. Entregues des de 6 pesetes mensuals. 1.287 milions 143 000 Ptes. de subscripcions en ambdues branques 525.785 Associats. 53 milions 593.659'82 pagats als subscriptors 165 milions 292.816'99 pesetes de RESERVES.

Dirigirse a la Direcció Regional del Est de Espanya; Plassa del Teatre, 3. - BARCELONA.

J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:

Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

Variat assortit en abrics. — Sastreria Camprubi i Gras. — Boqueria, 47, Barcelona.

Havem rebut una fulla impresa anunciadora del Concurs que ha organitzat el Comitè Femení Pacifista de Catalunya. Es tracta d'una idea hermosíssima, com es el publicar, en gran tiratge, una postal que s'anomenarà «Postal de la Pau» en la quina hi hauràn estampats un dibuix que simbolitzi la Pau i la Guerra i un pensament al peu, del mateix tema, per a que firmades pel comprador, que pot adquirir-les pel preu de 10 céntims una, siguin enviades a tots els Quefes d'Estat de les nacions bel·ligerants.

Per al dibuix de la mateixa s'obri un concurs per a publicar la que's judiqués millor, otorgant-li un premi de 500 pessetes. Tots els dibuixos que s'haigin rebut seràn exposats al Palau de Belles Arts de Barcelona, quin acte promet ser interessantíssim.

Nostre desig hauria estat publicar íntegre el cartell anunciador, però la inoportunitat amb que hem rebut l'anomenat cartell quan ja s'havia tancat el plaç d'admissió dels dibuixos, ens ha induït a fer un extracte tan sols de lo que es tan bella idea i mereix un franc aplaudiment per a aquest Comitè femení.

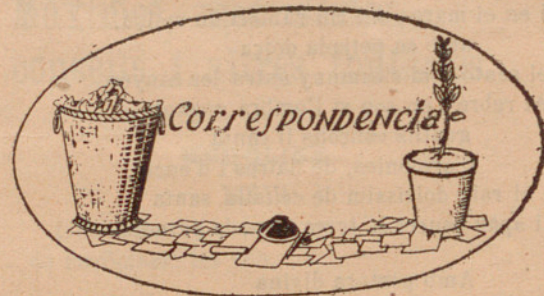
Trajos i abrics des de 60 a 125 pessetes. — Sastreria Camprubi i Gras. — Boqueria, 47, Barcelona.

Camiseria SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

La Biblioteca Nova ha publicat un nou folletí titolat *Que portarà la guerra?* on es desarrotllen teories de caràcter pacifista.

Miquel Saperas Auvi. Nosaltres posarem els aucells; en cartera *Plany de Tardor*. — Ramón Gavalda Ribas. En cartera. S'agraeixen les seves paraules de condol. — Jaume Cardus. Les poesies no'ns han acabat de satisfer i en quant a *Fa un any* es excessivament llarg si es té en compte el poc interès que té aquest treball per la majoria dels nostres llegidors. — Manel Ripoll. La prosa no més té el final que estiga bé i la poesia té molts versos coixos; li recomanem que tinga molt compte en l'us del llur. — Lluís Roig i Riera. Vostè deu esser molt jove; ho coneixem per la falta d'experiencia que notem en el fons del seu article. No obstant també hi havem trobat quelcom que'ns indica que si persisteix arribarà a saberne. Provi de fer quelcom més curt i... veurem. — Miquel Alamy Vilà. La seva Eurialica no pot publicar se perquè'ns dirien anarquistes de la Poesia, i *Parlament*, fassi el favor de rellegir-lo i ens donarà la raó de no publicar-li; entre altres coses permetins que li retreiem allò de *L'arena del calzer* (?), escriure un llibre sobre els fulls, i *fulls caiguts com toies sepulcral*. No, no s'ho ha mirat bé, creguins. Suposem que haurà rebut lo que'ns encarregava. — Francesc Amigó. No fassi mai més versos (per amor de Deu! — Albert Piera. En cartera. — Jaume Mateu. Rebut i conforme. — Antón Montfort. El «Cant voluptuós», es massa voluptuós i els altres son defectuosos. — M. Cortada de Prat Gibert. No podem complaure'l. — Victor d'Amoc. Anirà el segon vers. — A. Bachs Gabriel. Enviï una altra cosa. Els seus versos son quelcom d'usos. — Francesc Gimenez. Com els seus versos son algo defectuosos no'ls admetem per a fer honor als passats i als veniders. — M. Janer. No'ls podem complaure. Enviï una altra cosa. — Salvador Socías. Anirà, en cartera. — Aleix Boix. També anirà. — Ramón Gavalda. Ho sentim però no'ls podem complaure. — Daniel F. Carreras. No pot esser. — Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció i Administració: Carrer del Carril, núm. 1
Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39. — MOLINS DE REI